O vorbă proastă, prea des repetată: „Românii au trădat uşor...” Oare?

Într-un text publicat recent (pe 6 octombrie) pe blogul nostru – www.ioncoja.ro, intitulat *Vă spun și o noutate...*, aflăm că într-o discuție purtată la Moscova de un oficial român, Silviu Brucan, cu redactorul șef al ziarului „Izvestia”, un fel de oficial rus, expertul rus în politică internațională i-a declarat omologului său român următoarele:

„Sunteți nestatornici, domnule profesor. Din câte cunosc, de-a lungul istoriei, în marile conflagrații europene şi mondiale, conducătorii români nu au fost loiali până la capăt cu cei ce s-au aliat. Au trădat uşor şi tot atât de uşor şi-au părăsit aliatul, trecând cu bagaje cu tot în tabăra adversă. Subliniez, este vorba de conducătorii români, nu de poporul român, pe care îl respect (...). Oscilația dumneavoastră în relațiile cu aliații şi cu vecinii ne-a determinat să fim „prudenți” cu politicienii români. Şi nu numai noi”.

Silviu Brucan nu a avut replică la această acuzație deosebit de gravă. N-aș pune tăcerea lui Brucan pe seama faptului că nefiind „român” nu s-a simțit jignit sau vizat! Cu ani în urmă, un ministru de externe român, neîntrebat de nimeni, s-a trezit într-un cadru relativ oficial să-i acuze pe românii săi cam în aceiași termeni. Acel ministru era nimeni altul decât penibilul Adrian Severin... Ca ministru și om politic, mai impostor decât „profesorul” Brucan...

De data asta treaba este mult mai serioasă. Expertul rus nu pare să vorbească cu patimă și nici nu pare a fi necunoscător. Ce cunoaște el de fapt nu sunt faptele, ci opinia, larg răspândită în multe medii internaționale, cum că „românii trădează ușor”! Am întâlnit această vorbă și la alți vecini de-ai noștri, prea mulți ca să-i mai citez ca atare.

Oare așa stau lucrurile? Oare românii, ***„în marile conflagrații europene și mondiale, nu au fost loiali până la capăt cu cei ce s-au aliat. Au trădat ușor și tot așa de ușor și-au părăsit aliatul, trecând cu bagaje cu tot în tabăra adversă”***? Hai să verificăm!

*

Evident, această vorbă are sau pare că are o acoperire suficientă în evenimentele petrecute la 23 august 1944. Lăsăm pentru încheierea acestor rânduri examinarea celor întâmplate atunci și ne întrebăm care vor fi fiind **celelalte** *„conflagrații europene și mondiale”* la care se putea gândi specialistul sovieto-rus.

Dacă vom considera, pe drept cuvînt, că războiul ruso-turc de la 1877 a fost o conflagrație europeană, atunci povestea cu trădarea se confirmă, dar cu roluri schimbate: România este trădată de aliatul ei, nimeni altul decât imperiul rus! Nu intru în detaliile cunoscute, dar este probabil un caz rarisim felul în care am pierdut noi atunci sudul Basarabiei, deși eram co-beligeranți învingători!... Dar se pare că decât să fii învingător alături de Rusia, mai bine lipsă!

Următoarea conflagrație europeană ar putea fi considerate cele două războaie balcanice, care au antrenat toate țările din regiune. Are cineva ceva de reproșat românilor pentru cele petrecute atunci?!...

După știința mea, numai românii ar avea ce să-și reproșeze: nu au profitat de conjunctura favorabilă pentru a-i ajuta pe frații lor din sudul Dunării în două privințe: (1) să-i apere pe viitor de politica de deznaționalizare a românilor practicată patimaș de statele din sudul Dunării și (2) să-i ajute pe frații aromâni să capete un statut politic, la care aveau dreptul prin

vechime, autohtonie și contribuție economică. Un stat aromânesc în sudul Dunării, în jurul Pindului, era posibil și era și îndrituit! Dacă nu s-a înfăptuit acel stat sau măcar ținut autonom, acesta este un motiv pentru ca oficialii statelor sud-dunărene să pună surdină oricărui reproș la adresa României. *Nota bene*: dreptul la un statut propriu aromânii nu și l-au pierdut definitiv!...

Așadar a fost trădare: guvernanții de la București i-au trădat pe românii din sudul Dunării! O trădare care nu-l confirmă însă pe rus!

Ar urma Primul Război Mondial. Din care România a ieșit nesperat de bine, peste toate așteptările. Deși la intrarea noastră în război am fost în situația dureroasă de a alege între Transilvania și Basarabia, amânând ziua Unirii cu unul dintre cele două ținuturi românești, la sfârșitul războiului ne-am văzut cu Țara întregită și spre Est, și spre Nord-Vest, într-o formulă neimaginată de niciun politician înainte de 1916. A fost un miracol, un miracol dumnezeiesc! A fost un noroc „porcesc", zic unii neprieteni, ca, prin izbucnirea „Marii Revoluții din Octombrie", lucrurile să evolueze în direcții total neprevăzute. Dar poate va fi fost și o răsplată dumnezeiască pentru soldatul român, sigurul de pe frontul de Est care a luptat cu inima și sufletul dăruite unui ideal autentic, cel național.

Mulți au văzut atunci așa lucrurile: Dumnezeu nu ne-a lăsat! Dumnezeu ne-a răsplătit pentru jerfele de atunci și de odinioară, fără egal în această parte a lumii!... Și așa a fost!

Au trădat românii pe cineva în acele momente? Faptul că românii s-au dezis de înțelegerea dintre Carol I și Puterile Centrale, înțelegere secretă, care nu avea și nici nu putea să aibă acordul românilor, nu se cheamă trădare. Regele Carol I a ținut-o pe a lui, adică a fost loial cuvîntului dat, dar legile Țării nu-i permiteau să decidă singur. Și au decis în Consiliul de coroană persoane care nu-și puseseră nicio semnătură pe înțelegerea de la 1883.

Mai degrabă atunci putem spune că a fost un gest de trădare din partea regelui Carol I, dar nu față de niște aliați, ci față de supușii săi... Eu unul însă nu aș folosi cuvîntul *trădare*!

Despre aliații pe care i-am avut în Primul Război Mondial se poate spune, pe drept cuvînt, că ei ne-au trădat! Rusia ne-a lăsat nu numai fără sprijinul militar promis, dar ne-a lăsat și fără Tezaur... Ceilalți aliați n-au fost nici ei corecți, nu și-au respectat angajamentele și promisiunile nici pe front, în timpul confruntării militare, nici ulterior, când diplomația a decis geografia politică nouă a Europei. Măcar că prin campania militară a României împotriva bolșevismului maghiar România binemerita recunoștința întregii Europe!... Prin înțelegerile cu Franța și Anglia, hotarul de Vest trebuia să fie pe Tisa, Banatul întreg era un Banat românesc și se cuvenea să fie cuprins ca atare în România de după 1918! Mare, e drept, dar nu atât de mare cât s-ar fi cuvenit. Și asta din pricina aliaților noștri, care ne-au cam trădat la Versailles! Ei, nu noi!

Oricum, indiferent cum privim lucrurile și indiferent cât ar fi ele de discutabile, nicicum nu se poate vorbi de trădare din partea României. Acest cuvînt dacă ținem să-l folosim nu poate avea România decât ca obiect al acțiunii de trădare. Subiectul verbului *a trăda* fiind mai degrabă Rusia tovarășului de la „Izvestia"!

Dacă mă nimeream de față i-aș fi amintit rusnacului un detaliu pe care istoricii sovietici și ruși, dar și alții, l-ar vrea uitat, dispărut din conștiința publică: noi, românii, avem o legătură specială cu soarta țarului Nicolae, soartă pe care, înțelegem din același text, o deplânge insistent redactorul șef, regretând asasinarea familiei țariste imperiale.

A fost un asasinat rușinos, dezgustător. E bine de știut că țarul se bucura de protecția unei gărzi imperiale, care nu l-a părăsit în primele zile ale „revoluției". Ci abia în următoarele... Garda era alcătuită din militari selecționați din tot imperiul. Erau printre ei și mulți români basarabeni!... Ei, bine, eu i-aș fi amintit lui Ivan că românii au fost singurii din garda imperială care i-au rămas loiali țarului până în ultima clipă. Ceilalți militari, de alte etnii din Rusia multi-etnică, s-au lăsat prinși în iureșul deșucheat al revoluției plătite cu bani nemțești, cu banii inamicului, și au trădat, au părăsit palatul în care era ținut arestat țarul. Românii nu s-

au clintit din preajma celui pe care au jurat să-l apere. Din păcate nu li s-a permis să-l însoțească pe țar atunci când acesta, cu toată familia, a fost scos din palat și urcat în tren, spre a fi scos din Petrograd...

Soarta a făcut ca de asasinarea țarului să se ocupe, cu elan revoluționar, o bandă de dezertori din armata austriaca, o echipă de voluntari unguri, printre care s-a aflat și Imre Nagy, cel căruia vecinii noștri i-au ridicat statuie la Budapesta, după 1990... Merita, firește!

Deci nici la această conflagrație nu avem motive să-i stigmatizăm pe români cu pecetea de trădător!

Urmează al Doilea Măcel Mondial... A început în septembrie 1939 când Germania și Rusia au dat buzna în Polonia. Noi nu eram aliați nici cu Germania, nici cu Rusia, așa că nu am trădat pe nimeni dacă am intervenit în ajutorul Poloniei. Căci așa trebuie considerată decizia României de a-i permite Poloniei să tranziteze prin România nu numai tezaurul Poloniei, dar și cea mai bună parte a elitei militare. S-a produs astfel propriu zis o intervenție a României în desfășurarea războiului, un act de co-beligeranță cu înfrânta Polonie. Avem noi românii un talent aparte de a ne băga în sprijinul celui căzut la pământ!... De a paria pe gloabe!...

Ceilalți, marile puteri, nu au făcut nimic pentru Polonia. Aveau tratate de alianță cu Polonia, tratate care nu au mai avut nicio valoare la încheierea războiului. Deși aflată în tabăra învingătoare, Anglia nu a mai fost deranjată de ocuparea Poloniei de către URSS. Și-a lăsat aliatul la cheremul eternului dușman – Rusia! A trădat Anglia?... Nu știu cum s-ar putea numi altfel!

E cazul să insistăm pe acest aspect prea ușor trecut cu vederea: intervenția României în desfășurarea primelor zile din cel de al Doilea Război Mondial. Nu cumva, lipsindu-i pe germani de tezaurul Poloniei forța Germaniei a fost diminuată? Nu cumva, prin permisiunea acordată polonezilor, inclusiv armatei poloneze, de a tranzita România, prin faptul că n-am închis granița cu Polonia, ci am deschis-o larg, România a contribuit la sporirea forței militare a Aliaților? Căci, se știe, polonezii au fost extrem de activi ca militari în rândurile armatelor aliate!

Iar dacă am intervenit încă din primele zile ale războiului împotriva intereselor germane, asta nu înseamnă co-beligeranță cu Polonia, cu Anglia și celelalte forțe militare anti-naziste?!...

Dacă-mi aduc bine aminte, nu aveam nicio alianță, nicio înțelegere militară cu Polonia! Așa cum aveau alte state! Și atunci de ce am intervenit în sprijinul Poloniei?!... Simplu: pentru că dintotdeauna România și românii au avut o înțelegere cu Dumnezeu! O înțelegere pentru ceea ce se cheamă sentimentul onoarei, al cavalerismului, al demnității! Dacă România și-ar fi închis granița cu Polonia lăsându-i pe polonezi pradă sălbăticiei nazisto-bolșevice, toți românii s-ar fi simțit rușinați de lașitatea guvernului. Ar fi simțit că guvernul ne trădează pe noi, pe români, că nu pune niciun preț pe valorile dragi tuturor românilor, că se dezice de tradiția românească cea mai profundă!

Nimeni în acele zile nu a protestat împotriva guvernului care luase această decizie în deplin acord cu omenia românească, vestită și activă la ceas de cumpănă pentru Celălalt!... I-am primit pe refugiații din Polonia cu toată omenia și compasiune! În acest spirit tatăl meu, Zaharia Coja, i-a oferit casă și slujbă bună lui Cazimir, ofițer polonez...

E jenant să constatăm că istoricii noștri nu s-au priceput să comenteze în termeni potriviți ce s-a întâmplat în septembrie 1939! Mai ales că termenii în care se puteau comenta acele evenimente sunt termeni de elogiu și laudă aduse spiritului românesc, capacității românești de a pune anumite valori morale mai presus de interesele propriu zise!

Căci, o asemena intervenție în desfășurarea războiului, în favoarea Poloniei, ne punea automat în adversitate cu cotropitorii Poloniei!... E oare o întâmplare că la scurtă vreme am avut de suferit și noi din partea acelorași cotropitori, Germania și Rusia?! Amputările

teritoriale din vara lui 1940 să nu aibă nicio legătură cu faptul că în septembrie 1939 le-am încurcat socotelile celor doi monștri ai istoriei mondiale?

Notă: Într-o discuție pe acest subiect, fiind total de acord cu cele de mai sus, domnul T, fost ministru de externe, a mai adăugat un eveniment tragic pe care l-a provocat răzbunarea lui Hitler pentru intervenția României în desfășurarea invaziei, stricând planurile naziste care mizau pe Tezaurul polonez și pe militarii polonezi ce urmau să fie făcuți prizonieri, adică mână de lucru super-calificată și ieftină: primul ministru al României, cel care a încuviințat deschiderea granițelor, a pierit tot în septembrie 1939 într-un asasinat ai cărui autori nu au știut niciodată că fuseseră manipulați din ordinul lui Hitler... Domnul T avea de unde să cunoască culisele asasinatelor politice din România. Firește, deocamdată este o ipoteză, pentru mine. Repet: domnul T nu vedea povestea de mai sus ca pe o ipoteză, ci era ferm convins că îmi oferă o informație certă!...

Dacă nu mă înșel aveam și noi niște aliați în 1940. A schițat vreunul dintre ei un gest de solidaritate morală măcar, cu suferința noastră atât de nemeritată? Nu cumva am fost puțin, puțin de tot, foarte trădați?!...

În niciun caz nu am trădat noi, românii, vreun aliat în vara anului 1940. Ne-au trădat aliații însă, și nici până azi nu le-am bătut obrazul!

Din nou, cel mult va fi fost o „trădare" a românilor de către propriii guvernanții, dar acesta este alt subiect! Iar discuțiile pe acest subiect vor avea de înfruntat alte stereotipii mentale!... Îi asigur însă pe cititori că nu poate fi vorba de trădarea Bucureștiului față de românii din Basarabia sau Transilvania în vara lui 1940. Exemplul Finlandei, care este mereu invocat, trebuie citit până la capăt: sacrificiul finlandez a fost inutil. Au făcut jocul germanilor, dar cu ce preț? La sfârșitul conflictului, Finlanda a pierdut mai mult decât le ceruse Stalin să cedeze prin ultimatumul său. Și pierdut a rămas!...

Rămânem așadar la subiectul nostru: care sunt aliații pe care românii i-au trădat, cum susțin o mulțime de Severini și Brucani etc. Pun la „etc" și pe ambasadorul care l-a însoțit pe secătura de Brucam la întâlnirea cu Ivan cel obraznic! A tăcut și acel ambasador! Nu de diplomat ce e, ci de ignorant și fără șira spinării ce este! Că numai așa ajungi diplomat!...

Recunoștința Poloniei pentru intervenția la sacrificiu a României a fost de-a lungul anilor nulă! Inexistentă! N-am cunoștință de vreun gest semnificativ al Poloniei, al unor lideri ai opiniei publice poloneze, al intelighenției poloneze sau măcar al Crucii Roșii din Polonia, prin care să ajungă până la noi un gând de mulțumire, o urare de bine în amintirea acelui septembrie 1939 când România, guvern și popor deopotrivă, au dat întregii Europe o lecție de curaj, de demnitate, de solidaritate umană, de OMENIE! Cuvînt pe care ne chinuim de sute de ani să-l facem traductibil și-n alte limbi și nu reușim! Rămâne biata noastră *omenie* fără pereche în celelalte limbi ale pământului, nevoiașele!

În urmă cu un an au fost aniversați și comemorați 75 de ani de la declanșarea celui de al Doilea Război Mondial. Răzbel pustiitor pe care l-a declanșat comportamentul tembel al guvernului polonez, al autorităților, care s-au jucat cu focul, fără să-și dea seama de consecințe! Mi-nchipui că în inconștiența lor devenită celebră, polonezii sunt azi mândri pentru cât au fost de imbecili în 1939, făcând jocul perfid al Angliei și al sionismului. Încă o dată, a câta oară?, n-au avut nici urmă de simț și instinct istoric. Asta în 1939!...

În 2014, cum spuneam, au invitat lume de pe lume ca să memoreze împreună cât au fost de grozavi în 1939, septembrie, cum au spulberat ei, urmașii lui Sobiețchi, cu vestita cavalerie leșească diviziile de tancuri germane! Pasă-mi-te, polonezii erau informați de spionajul englez

că tancurile germane sunt de mucava, de carton, butaforie cu care să înșele fotografiile făcute din avion câmpurilor de tancuri Panzer...

La festivitățile commemortive din 2014 organizatorii au invitat toate statele cu o contribuție semnificativă la desfășurarea lui WW2. Printre statele invitate, organizatorii leși – mare grijă să nu scriu *lași*!, au considerat că nu are ce căuta România!...

Da, domnule, România nu a fost invitată!... Cum să calífici asemenea gest?! Căci nu este al unei persoane, ci este al unor instituții, cu specialiști și consilieri! La care se adaugă consultanța internațională! Au fost cu toții de acord, polonezi și establishment internațional, că România nu are ce căuta la această prăznuire ultra-selectă! A marilor învingători și învinși din WW2! În ce tabără să participe România?!

Nu m-aș mira să aflu că România nu a fost invitată pentru că ***„în marile conflagrații europene și mondiale, românii nu au fost loiali până la capăt cu cei ce s-au aliat. Au trădat ușor și tot așa de ușor și-au părăsit aliatul, trecând cu bagaje cu tot în tabăra adversă”***.

Ajungem astfel cu căutarea noastră la „trădarea de la 23 august 1944”, pentru care, zice toată lumea, Germania nu ne va ierta niciodată! ...Nici nu mă mir, la câtă minte au nemții!

Așadar, să fie Angela Merkel cea care nu ne-a dat viza de intrare la parastasul de 75 de ani?

Înainte de 23 august 1944 a fost însă Cotul Donului, unde românii au murit cu sutele de mii din cauză de Germania! Trădarea care a dus la tragedia de la Stalingrad s-a produs de la cel mai înalt nivel nazist. Și a fost o trădare germană care a afectat în chip tragic toate armatele din Axă! Hitler, fie ca trădător, fie ca strateg de doi bani, precum și alți germani care au sabotat sau trădat, au pricinuit moartea a sute de mii de români! Mai mult decât riposta Armatei Roșii! Hitler a refuzat retragerea pe timpul iernii de pe aliniamentele de la Stalingrad, care nu puteau fi apărate din cauza aprovizionării deficitare! Nu a vrut să audă părerile generalilor aflați pe front!... La fel cum generalii nemți, plini de sine și de mândria de a avea un fuhrer fără pereche, nu țineau seama de avertismentele ofițerilor români, care aveau alte informații despre ce se întâmpla în spatele frontului rusesc!... Cine pe cine a trădat la Stalingrad, când s-a hotărât soarta războiului?! Românii, cărora nu li s-a dat armamentul promis? Nici echipamentul, nici muniția?!

Să mai amintesc și de scenele dezgustătoare petrecute când a început retragerea? Când germanii îi împiedicau pe militarii ne-germani să urce în camionul salvator sau în avion?! Cum să se numească acele ordine de care ascultau trupeții germani, altfel decât trădare a aliatului?!

Dintr-o recentă carte a dlui Vasile Șoimaru despre ce a fost la Cotul Donului, aflăm că poziția românească era cea mai avansată și ajunsese la 9 kilometri de vestita cale ferată care lega Rusia de Iran și prin care SUA făcea aprovizionarea continuă a Armatei Roșii! În zadar au cerut românii artilerie care să bată 9 km, cu care să distrugă acea sursă vitală pentru ruși! Pentru rezistența rusească de la Stalingrad! Li s-au trimis tunuri care băteau 7 kilometri... Le-a fost clar atunci ofițerilor români că armata germană este sabotată și trădată de înalți ofițeri germani!... Acea trădare însemna însă și o trădare a camarazilor de arme români, italieni, unguri etc! Însemna o trădare germană cu zeci de mii de victime printre români!...

A venit și 23 august 1944!... Mă înșel eu sau mareșalul Ion Antonescu a început tratativele de ieșire din război numai după ce l-a încunoștiințat pe Hitler de intenția sa de a nu face din România un teatru de război devastator?! Eu așa știu, că Ion Antonescu, în cel mai corect mod cu putință, l-a avertizat pe Hitler că, în condițiile pe care le oferea situația de pe front, pentru România nu mai exista decât soluția ieșirii din război!... E lucru sigur că Ion Antonescu nu-și imagina și întoarcerea armelor împotriva Germaniei. Dar despre iminenta ieșire din război a României l-a informat pe Hitler. Se pare că acesta nu a avut argumente cu care să-l convingă

pe mareșal să se răzgândească. Dacă era un ins responsbil, Hitler trebuia să ia exemplul lui Antonescu și să pună capăt războiului încă din vara aceea. Cu orice preț, inlusiv al capitulării!

Numai că Ion Antonescu nu a mai avut nicio putere de decizie după ce a fost arestat la 23 august, oarecum în preziua semnării unui acord cu rușii privind condiții onorabile de ieșire din război. Cei care au preluat guvernarea Țării la 23 august 1944 nu erau nicicum reprezentativi pentru neamul românesc: o mână de conspiratori manipulați de comuniști și un rege de stirpe germană, manipulat și el de forțe oculte anti-românești.

Prin actul de la 23 august a fost trădat numai și numai poporul român! Se cunosc prea bine argumentele celor care consideră că despre așa ceva, despre trădare, a fost vorba la 23 august 1944!

Dar față de aliații noștri germani nu a fost nicio trădare?!...

România s-a angajat în război, a acceptat sacrificiile pe care le presupune războiul, în speranța că va elibera Basarabia! A fost aliatul Germaniei cel mai de nădejde, cel mai eficient din Europa! În august 1944 devenise însă clar că războiul era pierdut, că Basarabia, deocamdată, nu poate fi readusă la trunchiul național. Însăși continuarea războiului devenise în mod evident o strategie sinucigașă chiar și pentru germani, de neînțeles între oameni normali! Dacă germanii erau dispuși să lase soarta lor în mâna unui individ iresponsabil, asta era treaba lor! Noi nu puteam accepta sinuciderea din loialitate față de Hitler! Ce ne lega de Hitler? Tratatul său cu Stalin, din august 1939? Ne lega diktatul nazist de la Viena, din august 1940?!... Merita Hitler să nu fie „trădat"?!

Popoarele nu pot avea angajamente de loialitate decât față de propria lor supraviețuire și propășire!

Germania când a capitulat și-a consultat aliații?... Nici vorbă! Ci a făcut gestul care mai putea salva ceva cu gândul la supraviețuire!

Trădarea lui Mihai de la 23 august nu are legătură cu faptul că am ieșit astfel din război, că n-am rămas în continuare aliați ai lui Hitler! Acest act nu poate fi numit trădare față de aliați! Ci trădarea regelui de atunci constă în faptul că a cedat unei antipatii maladive pe care o nutrea față de mareșal și l-a împiedicat pe mareșal să trateze până la capăt cu rușii, tratative care ar fi evitat consecințele dezastruoase pe care le-a produs actul iresponsabil de la 23 august!

Dacă acele tratative ar fi fost duse până la capăt de mareșal, atunci existau toate motivele ca mareșalul să rămână mai departe la conducerea Țării! Or, tocmai asta i-a mânat în luptă pe vitejii de la 23 august**: să-l îndepărteze pe mareșal, a cărui prestație pe plan intern nu convenea deloc camarilei de la Palat și altor categorii de nemernici bugetivori! Era pentru ei o ocazie să scape de severitatea și corectitudinea mareșalului! De stilul său de a conduce Țara după regula interesului național!**

Precizăm încă o dată: dacă a fost vorba de trădare la 23 august 1944, este trădarea regelui Mihai față de supușii săi, nu față de aliați!... Regele Mihai i-a trădat pe români, pe Ion Antonescu, nu pe Hitler și pe germani!

*

Câteva cuvinte despre ideea că, prin ieșirea României din război, războiul s-a scurtat cu șase luni de zile!...

Circulă presupoziția că în aceste șase luni Germania ar fi reușit să pună la punct teribila armă cu care Hitler a amenințat în mai multe rânduri că este pe cale s-o fabrice. Fizicienii germani, în frunte cu Werner Karl Heisenberg, care au lucrat la acest proiect, au dezvăluit după 1945 că germanii erau departe de reușită. Le mai trebuiau câțiva ani buni ca să ajungă la rezultatul urmărit! În schimb, proiectul american Manhattan, de fabricare a bombei atomice, era la 23 august 1944 mult mai aproape de reușită. Mai avea nevoie de câteva luni, mai puțin de un an!... Dacă nu se producea „trădarea" de la 23 august 1944, capitularea Germaniei, zic specialiștii, nu se mai producea la 9 mai 1945, ci la 9 noiembrie 1945!...

Asta ce ar fi însemnat? Printre altele asta ar fi însemnat că bombele atomice de la Hirosima și Nagasaki, din august 1945, ar fi fost detonate asupra Germaniei, probabil la Dresda și Nuremberg! În mai 1945, aceste bombe nu erau gata. Se lucrase ani de zile la fabricarea acestor bombe, și toată lumea angajată în acest proiect știa că acele bombe vor fi aruncate asupra Germaniei! Ăsta era planul după care se lucra! Planul psihopatului Theodore Kaufmann – ***Germany must perish!***

Personal, ca unul care sunt tot mai convins că Hitler a trădat Germania de la bun început, mă întreb dacă nu cumva Hitler a prelungit cât s-a putut războiul ca să apuce fizicienii americani să fabrice jucăriile acelea atomice!...

Se știe că printre fizicienii americani care au fabricat bomba atomică se aflau și mulți savanți evrei, veniți din Europa cei mai mulți, care nutreau față de naziști sentimentele firești, „logice”. Îi mobiliza și îi motiva speranța că acele bombe atomice vor fi detonate pe cerul Germaniei. După unele informații credibile, când s-a încheiat armistițiul cu câteva săptămâni înainte ca bombele să fie gata, fizicienii evrei nu și-au ascuns profunda dezamăgire! Transformarea Germaniei într-un deșert, visată de sionismul mondial, era ratată!... Ca atare, s-a produs un fel de chiul al fizicienilor evrei, care n-au mai participat propriu zis la ultimele faze ale proiectului Manhattan. Nu-i interesase acest proiect decât în măsura în care putea să se încununeze prin aneantizarea Germaniei.

Cu alte cuvinte, gestul de la 23 august 1944 germanii nu au motive să-l regrete, să-l condamne, să ni-l reproșeze! Regele Mihai, fără voia sa, le-a făcut un mare bine nemților prin „cotitura” de la 23 august. Grăbind capitularea Germaniei, a fost dejucat planul iudeo-american de folosire a primelor bombe atomice împotriva Germaniei, a germanilor. A căzut năpasta pe capul japonezilor, conform zicalei că nu-i pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nimerește!... Deh, războiul ar fi putut avea alt sfârșit dacă Japonia își ținea promisiunea de a ataca Rusia înainte de înfrângerea de la Stalingrad!... Se poate spune și așa!

Așadar, care sunt **aliații pe care românii i-au trădat**?!... Nu-i văd nicăieri!

Vorba asta nerușinată au scornit-o frații noștri de la Budapesta, după WW2. Cum că românii i-au trădat pe nemți, în vreme ce ungurii, neam de cavaleri, i-au rămas loiali lui Hitler până la capăt!... Cam asta ar fi, pe scurt, diferența între sufletul de valah și cel de maghiar!... Așa se explică de ce Transilvania a fost dată de Stalin românilor după război! Ca răsplată că românii l-au trădat pe Hitler, pe nemți!... Mereu au pierdut maghiarii prin cavalerism și corectitudine! Iar românii, care nu și-au respectat niciodată cuvîntul, au avut numai de câștigat!...

Așa să fie?!

Adevărul este că în martie 1944, Horty a aflat că Stalin luase hotărîrea să rezolve problema Transilvaniei după război dând-o întreagă fie românilor, fie ungurilor, în funcție de cine va întoarce primii armele împotriva Germaniei. Walter Roman, aflat în acei ani de război la Moscova, în slujba propagandei de război sovietice, povestește în amintirile sale că a aflat de la Litvinov că Stalin a luat această decizie!... Din păcate, Walter Roman nu a transmis această informație la București! Ci informația a ajuns la Budapesta. Via Valter Roman?...

Mă întreb deci dacă nu cumva Walter Roman, vorbitor nativ de limba maghiară, a transmis această informație la Budapesta!... Cert este că amiralul Horty, cu totul intempestiv, într-un acord deplin cu ceilalți membri ai guvernului, a decis în martie 1944 ieșirea Ungariei din război! A făcut un comunicat oficial în acest sens, preluat de presă, de toată Europa!... Adică în martie 1944 guvernanții maghiari au încercat să facă ei, înaintea românilor, un 23 august! L-au și făcut, dar nu i-a ținut cureaua. I-a cumințit Hitler mintenaș, în câteva ore, trimițând două avioane la Budapesta, din care au descins, prin parașutare, 64 de militari germani, mari și lați. Atât au fost deajuns ca să pună capăt insurecției ungare. Mai mare rîsul!...

Nici vorbă de loialitate maghiară față de aliații germani! I-au trădat fără să clipească, dar nu e destul să vrei, mai trebuie să și poți! Iar Budapesta a avut întotdeauna probleme cu pututul... Totdeauna a vrut mai mult decât au putut!...

Cei 64 de militari germani au dezarmat garda maghiară care păzea Parlamentul și l-au arestat pe amiral, au desființat guvernul și autoritatea hortystă, punând la conducerea Ungariei partidul pro-nazist al lui Salassy. Un guvern care s-a străduit să fie mai nazist decât naziștii!... Și a reușit cu brio, pe spinarea evreimii din Ungaria, când s-a comis în Ungaria și de către maghiari „cea mai abjectă crimă din istoria umanității" (apud Churchill). În totul, o rușine mult mai mare decât cea cauzată românilor de regele Mihai!... Rușinea de care suntem copleșiți noi, românii, îl are în vedere mai ales pe mareșalul Ion Antonescu: felul cum a fost judecat și executat, felul cum este necinstită amintirea sa de către guvernanții de azi!...

Dar asta este altă poveste. Revenind la oile noastre, punem din nou întrebarea: care sunt aliații pe care românii i-au trădat, trădarea fiind, zic neprietenii noștri, un act repetat în istoria noastră?! Un sport național!

...Vorba asta au scornit-o bozgorii! Ungaria este probabil singurul stat care își cheltuiește fondurile de propagandă nu pentru a face reclamă valorilor naționale, ci pentru a-și defăima vecinii, pe români cu predilecție! Ar avea cu ce se lăuda, dar fixația stupidă că la Trianon au fost victime, că li s-a făcut o mare nedreptate, îi umple pe maghiari de o ură pe care noi, românii, nu o putem înțelege. Nici cu poliția!

Au făcut din ura față de tot ce este românesc componenta de bază a identității lor spirituale!... Au umplut lumea cu calomniile lor împotriva românilor! Nu s-ar putea spune că nu au avut oarece succes!... Dovadă și prostia spusă de ditamai expertul în politică internațională. Faptul că-i rus nu-l scuză!

*

Și totuși, dacă mă gândesc bine, a fost un moment istoric, de mare cumpănă internațională, când România și-a trădat aliații: în august 1968, când Ceaușescu, în cel mai pur stil românesc, *„și-a părăsit aliații din Tratatul de la Varșovia și a trecut cu bagaje cu tot în tabăra adversă"*, în tabăra justiției și a respectului față de drepturile popoarelor!

La asta s-o fi referit rusnacul de la „Izvestia"?

Ion Coja
9 octombrie 2015

Am trădat în 1968 tratatul și aliații de la varșovia!